

**Seks Breve fra Komponisten C. E. F. Weyse til
Byfogedfuldmægtig, Cand. jur. J. J. Buntzen fra Aarene
1830—32.**

Meddelt af **Paul Hennings**.

S. A. E. Hagen skriver i sin Biografi af Weyse i Biografisk Lexikon (XVIII, S. 478—89) følgende: »Af sin Samtid skattedes Weyse højt ikke blot som Kunstner, men ogsaa som Menneske; hans ægte danske Sind, hans noble Tænkemaade og hans varme Hjærte, der somme Tider skjulte sig under en spøgefuld og bisar Satires Kaabe, virkede tiltrækkende paa alle, som han kom i Berøring med, baade ældre og yngre, hvilke han gerne modtog i sin gjæstfri Ungkarlebolig, der i mange Aar var i Kronprinsessegade, lige overfor »Kongens Have«. Hans underholdende Breve, hvoraf forholdsvis faa ere trykte, give et godt Begreb om hans harmløse Vittighed og kjærlige Omsorg for sine Venner.«

De nedenfor meddelte Breve, der destoværre ere de eneste bevarede af en mangeaarig Korrespondance mellem Weyse og Meddelerens Morfader, ere typiske Exempler paa Weyses ejendommelige og elskværdige Humor og tør derfor paaregne almindelig Interesse. Uddrag af Brevene ere iøvrigt benyttede i et lille Causerie »Lidt om Weyse« af Th. B. i »Julebogen 1913« og i Carl Thranes udmærkede Bog »Weyses Minde« Kbhvn. 1916.

Weyse hørte til den Buntzen-Gyllembourg-Heibergske Kreds' intimeste Omgang, han, der havde været en Ungdomsven af Johan Jacob Buntzens Fader, den allerede i 1807 ved Døden afgaaede bekendte Fysiolog, Dr. med. Thomas Buntzen, lærte her den opvakte, livlige, faderløse Dreng, Johan Jacob Buntzen, der var 30 Aar yngre end han selv — Weyse var født 1774, Buntzen 1805 — nøje at kende og omfattede ham med et varmt Venskab, der, som Brevene vise, fortsattes, efter at Buntzen i 1829 var flyttet fra København, først som Byfogedfuldmægtig til Helsingør og fra 1833 som Byfoged til Stubbekøbing, og vedblev at bestaa lige til Weyses Død, der indtraf i Oktober 1842. Aaret efter Weyses Død hjemførte Buntzen til Stubbekøbing sin Brud, den helsingørske Toldkammerer Jean de Conincks Datter.

Kjøbenhavn, d. 2. Januar 1830.

Skjøndt jeg, formedelst Kompositionen af den Øhlenschlägeriske Sørgecantate over Malling¹⁾, hodie habeo tam magnam hastam som nogensinde tilforn, saa har jeg dog ikke villet undlade at tilskrive Dig²⁾ et Par Linier, ved hvis Modtagelse Du verhoffentlich alt for længe siden er kommet i Besiddelse af de forglemte Nøgler, hvilke jeg fandt en Time efter Din Afreise, og

¹⁾ Geheimestatsminister Ove Malling † 17. Nov. 1829. Kantaten er ikke udkommen.

²⁾ Iwan Jatchinka (Johan Jakob) Buntzen, f. 13. April 1805 i Petrograd, † 14. Okt. 1856 i Kbhvn. som Assessor i Kriminal- og Politiretten i Kbhvn. Om Familien Buntzen se F. Jürgensen og P. Hennings: Biografisk Slægtregister over de indbyrdes beslægtede Familier Sangaard, Buntzen, Koch og Jürgensen m. v. Kbhvn. 1910, S. 23—53, Dansk Tidsskrift, Sept. 1903: P. Hennings: Thomas Buntzen, og Personalhistorisk Tidsskrift VI. R., 4. Bd., S. 123—166; P. Hennings: Kriminalretsassessor Johan Jacob Buntzens Barn- domserindringer.

øjeblikkeligen ved min Commissionær i slige Sager, Hr. Blankensteiner, lod besørge bortsendt. Anlangende din Gjække-Sølv-daler, saa har samme indtil Dato været usynlig for alle Hiesiges Øjne, jeg haaber altsaa, at den er igjennem Luften tilbagespad-seert til sin gamle Herre, den unge Hr. Bunzekakkambaini, hvil-ken Herre herved toto ex animo ønskes et glædeligt Nytaar, samt Helsen og Sundhed og flere Penge end Undertegnede eier, sintemalen han næsten ikke gjør andet, end betale Regninger, hvilket svier ganske forbandet til Pungen af din hengivne Ven

C. E. F. Weyse.

P. S.

som haaber snart at skue Dig igjen i sine ringe Væselser. Basta für heute, ein andermal mehr.

Velbekomme Helsingørerne Herr Bochard og hans virtuo-serende Datter¹⁾. Adio. Samtlige Hausgenossen hilse.

Kjøbenhavn, d. 23. Febr. 1830.

Ah mon Dieu, et mon père! a - t - on jamais vu chose pa-reille? var jeg ikke paa point, aldeles at glemme mit klippe-faste Forsæt, idag at sende min Busenfreund J. J. Bunzen, med Tilnavn megaphallos, en overmaade zärtlich Epistel; og det over lutter sørgelige Moll-Fantasier, Correcturer af mediocre Com-positioner af en Dilettant, Betalen af Regninger, Skjænden paa de skraalende Papegøjer &. &. O memoria humana! qvanta es labilis! — Rigtignok er det ikke just saa overmaade meget, jeg idag har at melde Dig, thi i den store Stad Kjøbenhavn passerer kun blutwenig, der er værdt at omtales: men enfin, man har dog udrettet min Herres Commission, man har været hos

¹⁾ I Helsingør Avis af 2. Januar 1830 læses følgende »Bekendtgørelse: Med høje Øvrigheds Tilladelse agter Klaverspillerinden Demoiselle Emma Borckardt fra Kiel at give en Concert i Helsingøers Klub Locale Tirsdagen den 5te Januar 1830 af følgende Indhold:

Første Del.

- 1) Ouverture.
- 2) Concert for Piano Forte af Kalkbrenner udføres af Concertgiverinden.
- 3) Quartcordium for Mandsstemmer.
- 4) Rondo for Piano Forte af Riis udføres af Concertgiverinden.

Anden Del.

- 5) Ouverture.
- 6) Solo for Fløjte udføres af en Delitant.
- 7) Solo Fantasie af Czerni udføres af Concertgiverinden.

Billetter a 4 Mk. Stk. erholdes i Concertgiverindens Logis i Hotel d'Øresund, hos Conditør Aporta og Clubvert Mickelsen.

Aabnes Kl. 6. Begyndelse Kl. 7.

Bedstemoder¹⁾, som desværre endnu bestandig ligger tilsengs; thi det i 5 Uger gjentagne Forsøg, at sidde paa en Lænestol, og med Krykker at vanke lidt omkring, bekom hende meget ilde; Benene begyndte meget stærkt at hovne, saa hun maatte igjen krybe tilsengs. — Jeg skal hilse Dig fra hende og Stine²⁾, fra den sidste faar Du et Brev med det allerførste. — Med vor stakkels Prindsesses³⁾ Bedring gaar det desværre ogsaa kun meget langsomt: men det er ogsaa skrækkeligt, hvorledes hun er bleven forbrændt. Først efter 8 Dages Forløb vovede Lægerne at sige: hendes Liv var frelst. Jeg fik for et Par Dage siden Mamsel Jensen⁴⁾ først i Tale, der gav mig de frygteligste détails om denne Begivenhed. Imidlertid har det endnu ikke i mindste Maade afskrækket Damerne fra de forbandede exentriske Moder, de seer endnu ud med deres colossale Kapper og Hatte som om de var halvgale. Hvis jeg var gift, og min Kone gik saadan klædt, jeg lod mig le diable me bombardel stante pede skille fra hende. — Hvordan gaaer det dig? har Du endnu ikke begyndt med at kaste Dine Øjne omkring paa Landets aimable og rige Døttre, for at udvælge Dig et værdigt Substratum amoris, til at vedligeholde den gode Buntzenske Race? — Thi skjønt jeg efter Skjebnens Villie nu engang er og bliver en urokkelig Caneel Mester, saa seer jeg det dog ret gjerne naar mine haabefulde unge Venner forlove og gifte sig, etablere et anstændigt Hus, hvori der vanker Skilpade, Fasan-Posteier & &. Forresten kunde Du iblandt de helsingørske Nyheder gjerne have meldt mig noget om Mamsel Bochhard og hendes fordums Bedrifter paa Fortepianoet; her er hun miserablement dumpet. Pro tempore skal hun være i Sverrig. Jeg havde fuldkommen nok af hende og den heele Familie, da Faderen med megen Selvtilfredshed fortalte mig: Meine Tochter spielt den Alexandermarsch geschwinder als Moscheles⁵⁾. — Blase, Blase!!! tænkte jeg ved mig selv. Jeg var for ringe til at spille for hende, thi hun har aldeles ikke anmodet mig derom,

¹⁾ Enken efter Overkrigskommissær Jacob Buntzen (f. 1736 † 1820) Elisabeth Buntzen, f. Rohde, døbt 13. Marts 1763 i Æbeltoft † 7. Maj 1836 i Kjøbenhavn, der var Stedmoder til I. I. Buntzens Fader.

²⁾ I. I. Buntzens Fæster Anne Christine Buntzen (f. 5. Juni 1778 † 25. Oktbr. 1859). Se om hende i »Udvalg af Breve til P. Hjort«, 2. Saml. S. 436—41.

³⁾ Arveprinsesse Caroline (1793—1881) hvis Syngelærer Weyse i en Aarække havde været, hjemsøgtes i 1830 af den Ulykke, der at gik Ild i hendes Hovedtøj, hvorved hendes Haar og Ansigt stærkt forbrændtes.

⁴⁾ I Statskalenderen 1830 opføres »Mademoiselle Sophie Jensens« som henhørende til Hendes Kongelige Højhed Kronprindsesse Carolines Hofstat. Hun var utvivlsomt Kammerjomfru hos Prinsessen.

⁵⁾ Ignaz Moscheles (f. 1794 † 1870) berømt bøhmisk Klaverspiller og Komponist. Han besøgte København i Aaret 1829.

skjøndt vi flere Gange have været sammen. — Min Mallingske Cantate er da bleven opført i Regentskirken¹⁾ for over en Maaned siden, og Universitetet har ikke sagt saa meget som Tak til mig. Jeg var den forrige Uge i Selskab med Prof. Rosenvinge²⁾ og sagde ham ganske tørt: jeg ventede for mit Arbeide 50 Species. Lad os nu see hvad der bliver af. Que diable! hvorfor skal jeg arbeide omsonst for de Gniepinde? Mit Nichten! jeg trænger altid til Penge, i Særdeleshed til denne Tid, hvor jeg skal købe Brænde; thi af de i October købte 5 Favne er der ikke meget tilovers. Fanden fare i de tyvagtige Gemytter der saaledes have benappet en stakkels Professor, der af Frue Menighed ikke faaer meer end 50 Rdlr. til Huusleje. — Jeg gjorde mig ifjor al mulig Umage for at slaae Theaterdirectionen for et Gratial for (see hvilke mange forrer!) 20 Aars Tjeneste; men jeg fik en omvendt fornem Engelskmand! Andre Folk kunne faae Gratiale, Aftenunderholdninger & har nu ikke Winslöv jun.³⁾ en Aftenunderholdning paa Søndag 8 Dage og Sapiens⁴⁾ har ovenikjøbet componeret en splinterny Tercett dertil. Ja det er baade vist og sandt! man maa nu ellers sige hvad man vil om den ædle forfulgte Professor: et ædelt, fortreffeligt Hjerte sidder der i Barren af den samme

Som din hengivne Ven

C. F. E. Weyse.

P. S.

Naar Du en anden Gang skriver Brev til mig, saa mag og indret det saaledes, at man ikke, ved at aabne det, ødelægger og tilintetgjør en halv Snees Ord. Avis au Lecteur eller rettere à l'ecrivain. a Diol!

Kjøbenhavn, d. 13. April 1830.

Sintemalen und alldieweil

Heut ist geboren Herr Buntzen

So muss ich jawohl in der grössten Eil

Sofort an den Schreibtisch kladunzen:

for toto ex animo at gratulere den haabefulde Yngling, og at ønske ham at han i mange Aar maa leve in floribus id est: ved

¹⁾ Regensens Læsestue og Forværelse, hvori i gamle Dage holdtes Bøn og Gudstjeneste.

²⁾ Konferensraad, Professor juris ved Københavns Universitet Janus Lauritz Andreas Kolderup-Rosenvinge (1792—1850).

³⁾ Kgl. Skuespiller Jacob Alexander Winslöv f. 1788 † 1871 (se Overskou: »Den danske Skueplads« IV, 542).

⁴⁾ Sapiens o: Weyse selv (Ordspil).

en evig Ungdom (lig den velbekjendte evige Yngling) men tilige ved bestandig Sundhed og saadan umaadelig Hoben Penge, at de ikke kunne finde Plads i Helsingører, men maae sendes til Kjøbenhavn i Kpssgde 399¹⁾, hvor man højliggen trænger til samme, og ovenikjøbet bliver snydt af vedkommende Autoritæt for de 100 Rdl., man suurt har fortjent for den Malingske Sørge-Cantate. Forresten takker jeg, skjønt noget sildigt for din Gratulations-Epistel til min Fødselsdag: men, Herre Gud! man har ikke havt Tid til at svare, formedelst svær Sygdomstilfælde (en i 3 Dage 8 Gange sig indfundet Harems-Krampe (formodentlig i Nyrene) som Doctoren ikke kunde curere, og som jeg tilsidst i pur Desparation trykede ihjel om Natten, item Gudinden Rhea (comprenesz vous cela?), Tante- og Onkel-pine &. &. Item er her ankommen et lidet Underbarn, Theodor Stein²⁾ 11 Aar gammel der fantaserer over et hvert Thema man opgiver ham, og igaar for fuldt Huus, og med megen Bifald har ladet sig høre paa Theatret. De Herrer Kuhlau³⁾, Siboni⁴⁾, Lüders⁵⁾, Gerson⁶⁾ &. synes, at der ikke er meget ved: men jeg finder, at det er overmaade meget for hans Alder; kun maae man ikke forlånge, at en Dreng paa 11 Aar, der ikke har havt synderlig Underviisning, ingen Kundskab til Generalbasz, og ikke heller har hørt meget, skal spille som Moscheles eller en lignende erfaren og uddannet Kunstner. Af By-Nyt gives der intet synderligt, end at alle Mennesker have meget travlt med at gjætte, hvo der nu skal blive Biskop i Münters⁷⁾ Sted, dér døde af Apoplexie i Fredags og skal begraves paa Torsdag. Mir komt das nichts bey, jeg bryder mig ikke engang om, hvem der efter mit salige Endeligt skal blive kongelig privilegeret Kirke- og Theater-Componist, NB en Titel der ikke tilkommer mig, thi jeg er quasi færdig og (paa Sovedrikken⁸⁾ nær) gider næsten ingen hørt min Musik mere. Never mind! siger jeg, har Folk saadan slet Smag, habeant sibi, jeg skal splinte mig! ikke for-

¹⁾ Her (nu Nr. 36) boede Weyse i mange Aar. En Erindingstavle er opsat paa Huset, der kaldes »Weyses Minde».

²⁾ Theodor Stein, f. 1819 i Altona, † $\frac{1}{3}$, 1843 i Petrograd som Professor ved Musikkonservatoriet der. — Han var kendt som Klaverimprovisator og optraadte i April 1830 og Maj 1832 paa det Kgl. Teater i Kbhvn.

³⁾ Komponisten, Professor Daniel Frederik Rudolph Kuhlau (1786—1832).

⁴⁾ Komponisten, Professor Giuseppe Siboni (1780—1839).

⁵⁾ Kammermusikus Conrad Lüders († 1856).

⁶⁾ Bankier og Komponist, Hofraad George Gerson (1790—1825).

⁷⁾ Sjællands Biskop Friedrich Christian Carl Heinrich Münter (f. 1761) døde Langfredag den 9de April 1830 i København. Hans Efterfølger paa Sjællands Bispestol blev Professor theol., Dr. Peter Erasmus Müller (1776—1834).

⁸⁾ »Sovedrikken», hvis Tekst Oehlschläger havde bearbejdet efter det Tyske, opførtes første Gang paa det Kongelige Theater 21. April 1809.

styrre dem deri, men er og bliver for dennegang (thi Kl. er alt halvtre og Kl. 3 skal jeg spise hos Conferenzrath Manthey¹), hvis Datter Emma²) har nylig havt Bryllup med Ployen, der er bleven Landvogt paa Færøerne) din

bestandig hengivne Ven

C. E. F. Weyse.

P. S. Naar jeg har den Ære, Lykke, Fornøjelse, Glæde og Satisfaction at embrassere Dig igjen i min lave Hytte her i Kjøbenhavn? Gunstigt Svar udbedes. Thi — — — — —
(her findes i Brevet en Tegning af en stor og en lille Mand, den store, hvis Ben ikke naaer længere end til lidt ovenfor Knæet, staar med udbredte Arme, den lille ses gaende bort!)
det vil sige: jeg længes.

Du seer, Benene ere alt udenfor Brevet.

A d i o.

Kjøbenhavn, d. 23. April 1831.

»O Wunder über alle! wodurch geendet unsre Noth: in einem finstern Stalle sieht man den unsichtbaren Gott!« — læses der i en gammel Psalmebog. 'Uden at ville sammenligne mig haandgribelige Menneske (thi den onde Verden beskylder mig for, dagligen at tage til i embonpoint (NB. jeg kan ikke finde det) med den usynlige Vor Herre, maae jeg dog tilstaae, at der virkelig er et grausomt Under, at jeg sidder med Pennen i Haanden for at skrive et Brev. Det have vi ikke praktiseret i lang Tid! — men hvad gjør ikke et extranobelt Gemyt for en Busenfreund? — altsaa her sidder jeg. — For den mig spedeerte Gratulation for 13. April, kan jeg ikke takke paa en bedre Maade end ved at gratulere Gratulanten igjen, særdeles i den lykkelige Henseende, at samme i sin tidlige Ungdom er bleven bekjendt med den uskatterlige Mentor κατ' ἔξοχην, hvilket har forvoldt, at samme er bleven til den haabefulde Yngling, Helsing-Oerne nu beundrer i samme J. J. Bunzens Person samt aabenbare og skjulte store og sjeldne Qualitæter. Men Herre du Fredsens Gud! er Du kun 3 Aar og

¹) Direktør for Økonomien ved det kgl. Theater og Censor, Konferensraad Johan Daniel Timotheus Manthey (1771—1831). Weyse stod den Mantheyske Slægt nær; det er bekendt at han til Konferensraad J. D. T. Mantheys Broders, Etatsraad Johan Georg Ludvig Mantheys Sølvbryllup i 1833 med Anna Poulina Holten komponerede Musiken til »Det er saa yndigt at følges ad« med anden Tekst.

²) Emma Theodora Manthey (1806—1841) ægtede 1830 den daværende Landfoged paa Færøerne, senere Kammerherre og Amtmand over Holbæk Amt Christian Ployen (1803—1867).

en Lunte¹⁾ yngre end jeg, følgelig en 26 Aar? Est il possible! Wie doch die Jugend heranwächst! Ikke noksom kan du takke mig for de mange deilige Æggeblommer, hvormed jeg har tracteret Dig, deraf er Du bleven saa gammel. Den Artikel er endnu meget gængse hos mig og alle Høns bande det Huus i Kronprindsessegade No. 399. Kort førend Paaske fik jeg af en gammel Ungdomsven, der nu lever i Nexøe, (ancien Studentercapitajn C. O. Voigt²⁾) fire Sneese sendendes og inden Paaske var rigtig forbi, vare samtlige Æg opslugte. Og det er den behageligste Nyhed, der er passeret mig i lang Tid. Thi ellers gaaer alting i sin gamle vanlige Slendrian, med daglige Fatalitæter og fattige Moneter. Jeg har ingenting at bestille, (Overkammerherren³⁾) svarte mig ifjor, da jeg forespurgte mig hos ham, om jeg ikke snart skulde componere en geistlig Musik: »de Kongel. Herskaber ynde ikke geistlige Musiker«) ergo laver jeg ad interim 24 Claveer-Exerciser, som Lose⁴⁾ skal udgive, NB ifald han vil. Stakkels Kuhlau har ved en Ildebrand i Lyngbye mistet alt, hvad han eier, ja saagar alle hans Manuscripter, hvoraf endøel ikke vare trykte. Jeg har gjort mig megen Umage for at udvirke ham hos Kongen Tilladelse til, at lade opføre een af sine Operaer til en Benefice; men Kongen har svaret Nei, det kunde ikke gaae an, da det var imod Reglementet. Nu har imidlertid Studenteforeningen faaet en Concert i Stand, der med Overkammerherrens Tilladelse gives paa Hoftheatret d. 1. Maj. Capellet spiller og Dilettanter synge. Doctor David⁵⁾ har digtet en Sang i 5 Strofer og Prof. Weyse har componeert den i denne Anledning. En Mængde af Bang⁶⁾, David og mig underskrevne Invitationsbreve ere uddeelte og vi smigre os med at faae en god Indtægt. I Særdeleshed har Conferenzraad Brun⁷⁾ været overmaade genereux; efter dygtigen at have udskjældt baade mig og Kuhlau, gik han til Chatollet og gav mig to, skriver 2 Rigsbankdaler i Sedler for 2 Billetter. O edler, edler Mann! han

¹⁾ Ifølge Videnskabernes Selskabs danske Ordbog bruges dette Udtryk af sjæll. Bønder for et Stykke Vej («Der er endnu en lille Lunte til»).

²⁾ Kancelliraad Carl Ove Voigt (f. 1786) var den Gang Byskriver i Nexø. Han døde 1855 som fhv. Byskriver i Stege.

³⁾ Overkammerherre Adam Wilhelm Hauch (f. 1755) var 1794—98 og 1801—1811 Chef for det Kgl. Theater og Chef for det Kgl. Kapel til sin Død 1838. Weyse var 1819 bleven ansat som Komponist ved det Kgl. Theater.

⁴⁾ Musikhandler i Kbhvn. Carl Christian Lose (1788—1835).

⁵⁾ Finansminister, Konferensraad, Dr. phil. Christian Georg Nathan David (1753—1874).

⁶⁾ Er vistnok Forfatteren Balthasar Nicolaj Bang (1779—1856).

⁷⁾ Geheimekonferensraad, Direktør i det dansk-vestindiske Handelsselskab Johan Christian Constantin Brun (1746—1836).

bliver forresten nok med det første Excellence, fordi han har gjort en Stiftelse af 32 Senge i Almindelig Hospital, som han tillige (i Schimmelmans Navn) vil lade afpudse. Vor mir gernel bare den Blase vilde testamentere mig et Par Tusind Specier! men nix passirt. I Lotteriet kan man heller ikke vinde noget, uagtet man dog af og til drømmer de deiligste Nummere, der absolut burde komme ud, dersom Madame Fortuna vidste rigtigheden at belønne sand fortjeneste. Men det staaer nu engang skrevet i Skjebnens Bog, at C E F W skal nyde Brød og Vand og ikke Paaskeeg og Viin. — Aber I Helsingörere maa ikke ærgre os godtsindede polske Kiøbenhavnere med slige forbandede Efterretninger, som den, I nyligen tilsendte Os ved Stafet, nemlig; at Warschau¹⁾ var taget. Nein, so haben wir nicht gewettet, Warschau maae Russen absolut ikke faae, men tvertimod drage derfra med lang Næse. — Sed absit political lader os heller tale lidt om den Stumme i Portici²⁾, den gjør alle Mennesker forrykt, undtagen din Ven W., der ikke har hørt hende og ikke vil høre hende, fordi hun tromler, triangulerer og Plautopiccoliserer fra Begyndelse til Enden. Da jeg erfoer dette, saa havde jeg nok. Forresten skal Pätges³⁾ være overmaade dejlig stum. Godt for J. L. Heiberg naar hun conserverer denne Egenskab til Ægttestanden, thi a la fin des fins tager han hende dog tilsidst til sin Gemalinde, thi han er saa forlibt, at han ikke bestiller andet end elske. Langt om længe er han dog bleven færdig med Oversættelsen af Bruden⁴⁾ (til Aubers Musik: thi nu regjerer h a n). Det blev givet igaar og — man hyssede, fordi man fandt Stykket altfor fransk. Med dansk Liv og Sjæl er og forbliver

Din hengivne Ven

C. E. F. Weyse.

fra Stine og Bedstemoer skal jeg hilse dig, med den sidste er det kun daarligt, hun halter ynkeligt omkring paa Krykker.

P. S. Hvor blev det længe lovede Besøg af? Du ville jo blive hos mig en heel Maaned. Naar kan jeg vente Dig hersteds???

V A L E !!!

¹⁾ Warschau indtoges først 6. Septbr. 1831 af den russiske Feltmarskal Ivan Fedorovitsch Paskevitsch, der i den Anledning blev udnævnt til Fyrste af Warschau.

²⁾ Den Stumme i Portici, komponeret 1828 af Daniel François Esprit Auber (1782—1871) opførtes 1830 i København.

³⁾ Skuespillerinden Fru Johanne Louise Heiberg f. Pätges.

⁴⁾ Bruden (La fiancée), komponeret 1829 af D. F. E. Auber.

Kjöbenhavn, 15. Juli 1831.

Filius meus solitus, i. e. min Plejesøn Ferdinand Schauenburg Müller¹⁾ agter at foretage sig en Reise til Helsingöer næste Søndag d. 17. med Dampskibet Caledonia der afsejler herfra (Deo et tempore favente) Kl. 8 om Morgenen; da nu bemeldte Yngling for første Gang betræder ovenmeldte store Stapel-Stad, og formedelst Ungdom og Uerfarenhed i Verdens Ondskab let kunde geraade i Fare og Fristelse, saa anbefales han herved paa det bedste til din Mentoriske Veiledning, hvilken Du, som jeg haaber, for gammelt Venskabs og Bekjendtskabs Skyld nok vil paa tage Dig. Jeg arme Stakkell havde først i Sinde selv at gjøre en liden Lysttour til Helsingör &., men Pungen siger nei, og saa faaer jeg at blive hjemme. I forrige Uge har jeg opholdt mig nogle Dage i Roeskilde²⁾ og fornøiet mig meget vel. Der var Landemode og saa mange Provster og Præster, at det sortnede for mine Øine. Item gjorde vi en Tour til Boserup-Skov, en halv Miil fra Roeskilde, hvor vi post Spatiationem tog os en liden Hjertestyrkning i Skovhuset. Næste Dag kjørte vi til Lethraborg, hvor vi paa det noieste undersøgte den gamle Hertha-Dal, i Haab om at finde et eller andet Guld-Offerkar, men vi fandt intet. Da vi kom til den saakaldte Whitesøe (der formodentlig har faaet sit Navn af Svantewith) og tænkte paa de mange stakkels Slaver der fordem ere druknede i samme, følte vi einen heiligen Schauder. Derefter beskuede vi Slottet indvendig. Kapellet er ret smukt, men det var fuldt af Sengeklæder, til andægtige Sjeles Bequemmelighed, naar de ville blunde lidt under Prædiken. Slottet selv fandt jeg just ikke særdeles interessant, det er hverken ret gammelt eller nyt; en Mængde Værelser ere deri, men ingen ordentlig Sal. Alt er behængt med Malerier, hvoraf dog kun meget faae vare mig interessante. I Fredags jollede vi hjem paa den grausam kjedsommelige Landevej, der nok ikke er meget bedre end den Ørk, hvorigjennem Israeliterne vandrede i 40 Aar. — I Forgaars celebrerte Studenterforeningen sin Stiftelsesdag paa sammes Land-

¹⁾ Ferdinand Schaumburg Müller, født 16. Maj 1810. Søn af Bud ved Søassurancekomp. Jens Christen Müller og Mariane Schaumburg. 1830 Student (privat dimitteret), 9. Maj 1837 Cand theol. (haud ill.), 1838 Kantor og Informator paa Vallø, 14. Septbr. 1846 Sognepræst til Endeslev og Vraaby, † 17. Aug. 1851 i Endeslev.

²⁾ Det var utvivlsomt et af Weyses mange Besøg hos Domprovst (senere Biskop i Ribe) Jens Michael Hertz (1766—1825), der var gift med Else Christence Koch (1768—1845). Hertz hørte ogsaa til den Buntzenske Kres, idet hans Svoger Konsistorialraad, Sognepræst H. C. Elers Koch (1774—1847) til Horbelev og Falkerslev, var gift med Laurentze Marie Buntzen, (1781—1854), Datter af Dispachør Johan Buntzen, hvilken desuden i første Ægteskab havde været gift med Domprovstinde Hertz's Faster Dorthe-Lisbeth Koch. I 8. Bind af Julius Clausens og P. Fr. Rists Memoirer og Breve: Dom-

sted, paa Frederiksberg-Veien. Man havde indrettet en stor Løv-hytte, der var forenet med et Telt for Honorationerne, der, som bekjendt, ikke godt kunde taale Træk, og i samme var et Bord dækket til 86 Personer. Af Mad, Viin, Taffelmusik, Sange og Skaaler var der Guds Velsignelse, dog (paa lidt uskyldig Fuldskab nær) gik alting meget honnet og anstændig-muntert til, og vi kom ikke hjem førend henimod 3. Ved en Extrabetaling bleve Musikanterne formaaede til at ledsage vores Marsch til Byen, igjennem Frederiksbergs-Allee, Værnedamsveien, gamle Kongevej og Kjerlighedsstien til Nørre Port, med fuld Musik til alle Mødendes, og særdeles Vægternes og Skildvagternes største Forbauselse. Ind ad Porten gik det i Stilhed, men i Byen begyndte Musikken igjen, hvorpaa jeg skyndte mig hjem ad Gottersgaden, men de andre marscherte til Nørregade, hvor de paa deres Samlingsplads ved Frue K. have bragt Studenterforeningen et tredobbelt Hurra. Hvad Vægterne have syntes derom fortæller Historien ikke, følgelig kan heller intet melde derom

din
verschwiegener Freund
C. E. F. W e y s e.

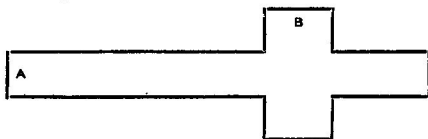
Kjøbenhavn, d. 20. Marts 1832.

Tandem venere bubulci¹⁾: endelig kommer Touren til B u n z e k o k k e n til at faae sit Brev besvaret, og til at modtage mangfoldige Taksigelser fra Undertegnede, for Gratulationsbrevet og de medfølgende dejlige Presenter. Fanden, der, som bekjendt, vandrer omkring paa Jorden som en brølende Løve, der tragter efter at opluge alt og bringer Cholera og andre Ulykker ind i Verden, skræmmer Børn og Tjenestefolk og glæder sig i Særdeleshed over at stifte Uenighed imellem Ægtefolk og gode Venner — Fanden, siger jeg, har hidindtil lagt mig saa mange Hindringer i Veien, at det ikke har været mig mulig at tilskrive Dig en Epistel førend i Dag, og selv imens jeg har skrevet disse faae Linier, har jeg vel 20 Gange maattet afbryde; og uagtet Klokke er ikke meer end 10½, er jeg dog ikke sikker paa at fuldende mit Arbejde. Altsaa nok engang Tak for det rare Billede og den dejlige

provsten i Roskilde (Kbhvn. 1909) fortælles løst og fast om Weyses mange Ophold i det Hertz'ske Hus. Som Byfoged i Stubbekøbing kom I. I. Buntzen selvfølgelig meget i sin Onkels Pastor Elers Kochs nære gæstfri Præstegaard i Horbelev og blev forlovet med en af Døttrene Christiane Sophie Koch (f. 14. Aug. 1813 i Horbelev) der dog døde 27. Januar 1836 i Horbelev.

¹⁾ Bubulcus o: Oxedriver (Kvæghyrde), se Cicero: »De divinatione et de fato«. I, 27, II, 23, Ovid »Tristium« III, 12, 30.

Fastelavnsholle, der er meget for god til at vandre al Brødets Vej, men skal (saa snart jeg har saa mange Penge) indfattes i Guld, for ved højtidelige Lejligheder at bæres paa min kydske Barm som en Brystnaal. Du undrer Dig maaskee over, at jeg for Øjeblikket ikke har Penge, da jeg dog for kort siden af Hr. Bar. Nolken¹⁾ har faaet 100 holl. Dukater; men slig en Summa er hos mig en Draabe Vand paa en gloende Kugle, og der behøves hele Strømme til at afkøle samme. Ved den gloende Kugle forstaaes her de forbandede Nytaarsregninger fra de fattige Familier, Skræddere, Klædehandlere &. For fire Uger siden vandt jeg i Tal-lotteriet en Ambe paa 90 Rbdlr.; var det tredie af mine drømte Nummere kommet ud med, da havde jeg vundet 7000. O Jammer und Herzeleid. Imidlertid fik jeg dog ved denne Lejlighed en pyntelig Sovestol, hvortil min Søns Kjæreste Jomfrue Actonie Hass²⁾ har broderet mig en dejlig Dovne-Pude, hvilken Du kan probere naar Du engang igjen bærer Dydens Bolig med din Nær-værelse. — For dog at melde Dig noget N y t, saa lider jeg paa g a m m e l Maner endnu bestandig af Tandpine, hvilken nok vil blive ved at plage mig saalænge jeg har en Stump i Munden. Men Tandpinen til Trods har jeg dog fuldendt min Balder³⁾, der med det første skal opføres, men vil nok næppe gjøre mere Lykke end tilforn, thi sit smukke Sprog uagtet er og bliver Stykket kjed-sommeligt at see. Førrige Uge fik jeg den sørgelige Anmodning, om at komponere en fiirstemmig Sang til Kuhlaus⁴⁾ Begravelse, der fandt Sted i Søndags, og hvorom Du vil faae en Beskrivelse at læse i Dagen. Manden kunde desværre ikke lade være at drikke über die Gebühr, og døde af Delirium tremens. Han blev kun 46 Aar gammel; er det ikke en Jammer for det store Talent?! Siboni, der var med i Liigfølget, udmærkede sig ved denne Lej-lighed, ved for sig selv at slaae Takt til Sangen, og, til alle Om-kringstaaendes særdeles Opbyggelse, højt at tælle: Eins, zwei, drey, vier, uagtet han stod i Petri Kirke nær ved Kapellet i A og Sangerne ved Alteret i B.

¹⁾ Rimeligvis Friherre Eric Reinhold von Nolcken, f. $\frac{2}{7}$, 1763, † $\frac{12}{5}$, 1834 paa Jordberga i Skaane som afsk. svensk Oberstløjtnant og Landshøvding i Christiansstad.

²⁾ Actonia Carolina Hass, f. 4. Marts 1813 i Ringsted, Datter af kgl. Toldbetjent i Kbhvn. Peter Daniel Hass og Elisabeth Wandler, ægtede 1839 den ovenfor nævnte Ferdinand Schauenburg Müller.

³⁾ Musiken til Ewalds »Balders Død« komponerede Weyse 1832.

⁴⁾ Komponisten D. F. R. Kuhlau døde 12. Marts 1832.

O du Blase! Det fortrød ham maaskee, at han ikke var bleven anmodet om at componere noget.

Ved Mantheys¹⁾ Begravelse havde han makket en meget lystig Musik fuld af de dejligste Tremulanter, der blev udført af hans Conservatorium. — Der er kommet en skrækkelig Dødelighed blandt mine Bekjendtere, og i kort Tid har jeg mistet ikke saa faae af dem. Det gamle gnieragtige Skarn, Hs. Excell. Herr Geheimkonferenzraad Brun lever endnu bestandig, sig selv og Familien til Byrde, uagtet han er 86 Aar gammel og har for 8 Maaneder siden ved et Fald brækket et Been ved Hoften. Nu er det lægt igjen, og han bliver vist 100 Aar gammel. For nogle Maaneder siden var jeg dum nok til at blive rørt over hans daarlige Tilstand og for at gjøre ham en Glæde, dediceerte jeg ham et af mine Værker. Men see om jeg fik andet derfor end Stank für Dank, og da jeg for en 5—6 Uger siden bad ham om et Par Rigsdaler til Hjælp for en fattig Student af mit Bekjendtskab, der gjerne vilde indløse sine pantsatte Klæder, skjældte han mig læsterlig ud og gav mig ikke en Skilling. O du Esel af et gediegent Gniebæst! bi Du, til jeg kommer og seer til Dig igjen, og om Du 100 Gange dør, skal Du ikke en eeneste Gang følges af Din og Din Gjerrigheds dødeligste og in sæcula sæculorum uforsonligste Fjende; men min fordums K j e l e d æ g g e, min fordums h a a b e f u l d e Discipel og nu sin gamle Mentor Æ r e - g j ø r e n d e og v e l o p d r a g n e Ynglings og V e n s

tro hengivne Amicus

C. E. F. W e y s e.

¹⁾ Konferensraad J. D. T. Manthey døde 1. Oktbr. 1831.